

Arrest

nr. 117 294 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN TILBORG, die *loco* advocaat M. VANDEVYVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 23 september 2013, het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij betreffende de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van “de wet van 29/07/1191(sic) betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van de zorgvuldigheidsplicht en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, evenals dat er sprake zou zijn van een manifeste beoordelingsfout, doet geen afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen.

De verzoekende partij geeft aan dat “bij het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekster op 04/07/2013 werd betekend, (...) eveneens een medische evaluatie van de toestand van verzoekster door een arts van de DVZ (zat)”. Het betoog van de verzoekende partij betreft vervolgens slechts haar medische toestand en de bevindingen van voormelde arts. Er dient op gewezen dat in de mate waarin de verzoekende partij kritiek uit op voormelde niet in het geding zijnde beslissing omtrent haar medische situatie, blijkens het administratief dossier de beslissing van de bevoegde staatssecretaris van 4 juni 2013 (sic) waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van

voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan de orde is.

Ook het betoog in het kader van artikel 3 van het EVRM doet geen afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden. De verzoekende partij beperkt zich onder het kopje “2.2 Aangaande de gegrondheid van het beroep” en vervolgens “b. ernstig middel” tot de stelling: “Verzoekster terugzenden naar haar land van herkomst zou bovendien een manifeste schending uitmaken van artikel 3 EVRM (cfr. supra)”. Zij laat hierbij echter na op enigerlei wijze aan te geven op welke wijze voormeld artikel 3 door de bestreden beslissing wordt geschonden. Er dient op gewezen dat de verzoekende partij niet vermag het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te laten uit haar uiteenzetting in het verzoekschrift de elementen met betrekking tot de constituenten van het begrip “middel”, – zoals hoger omschreven –, te distilleren.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 september 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 17 december 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 23 september 2013 opgenomen grond, benadrukt de verzoekende partij sinds 2010 met haar 6 kinderen in België te verblijven en merkt zij op dat er een procedure om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hangende zijn. Verder acht de verzoekende partij het opmerkelijk dat de verwerende partij 1,5 jaar na de beslissing inzake de asielaanvraag gewacht heeft om een bevel af te leveren. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Uit hetgeen hierna volgt, blijkt dat de verzoekende partij bij hoger vermeld betoog ter terechtzitting geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 23 september 2013 werd aangegeven, zodat aan de beschikking geen afbreuk kan worden gedaan.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw verwijst naar een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat hierop reeds in de beschikking van 23 september 2013 werd ingegaan. Zoals in voormelde beschikking uitdrukkelijk wordt uiteengezet, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij ongegrond verklaard bij beslissing van 14 juni 2013. Hierbij dient opgemerkt te worden dat waar in voormelde beschikking verkeerdelijk “(...) *de beslissing van de bevoegde staatssecretaris van 4 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard (...)*”, wordt vermeld, dit een loutere materiële vergissing betreft die geen afbreuk doet aan de inhoud van de beschikking. De Raad kan te dezen aldus slechts (herhaaldelijk) vaststellen dat de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen nadat de aanvraag om medische redenen werd onderzocht. Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan worden gevolgd in haar betoog als zou nog

een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende zijn. Minstens toont zij niet aan dat één en ander anders is gelopen.

De verzoekende partij gaat niet in op de overige aspecten van de beschikking.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat tevens een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hangende is en in de mate waarin zij, middels het ter terechtzitting verwijzen naar haar verzoekschrift, eveneens duidt op een louter in de bijlage van haar verzoekschrift gevoegde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, alsmede op een onafgestempeld bewijs van aangetekende verzending, zonder meer, kan slechts worden vastgesteld dat noch uit het verzoekschrift en de bijlagen, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij dergelijke aanvraag zou hebben ingediend, zodat aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Overigens dient opgemerkt dat de verzoekende partij dit geenszins heeft aangevoerd in de middelen van haar verzoekschrift. De verzoekende partij vermag het niet aan de Raad over te laten middels voormeld betoog de elementen te distilleren met betrekking tot de constituenten van de middelen die zij opwerpt, dan wel de elementen die zij wenst aan te wenden teneinde aan te tonen over het wettelijk vereiste belang te beschikken. De verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat een aanvraag hangende was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont één en ander minstens niet aan, daar uit een onafgestempeld bewijs van aangetekende verzending geen vaste datum kan worden afgeleid en voormeld document immers enkel bewijst dat een verzending heeft plaatsgevonden, zonder aanduiding wat er verzonden zou zijn. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft daarenboven geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Er kan op gewezen worden dat een (eventuele) hangende aanvraag op grond van voornoemd artikel 9bis de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Waar de verzoekende partij betoogt het opmerkelijk te vinden dat de verwerende partij 1,5 jaar na de beslissing inzake de asielaanvraag gewacht heeft om een bevel af te leveren, maakt zij op generlei wijze duidelijk op welke manier het moment van het nemen van, dan wel de afgifte van de bestreden beslissing zou leiden tot het wel beschikken over het wettelijk vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij sinds 2010 met haar 6 kinderen in België te verblijft, zonder enige verdere duiding wat betreft de concrete wijze waarop dit argument relevant is in het licht van het hoger gestelde, kan slechts worden vastgesteld dat zij geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 23 september 2013 werd aangegeven. Zij geeft bij dit betoog hoogstens blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad te dezen uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, dan wel de medische of een andere problematiek van de verzoekende partij, (opnieuw) ten gronde te beoordelen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Er wordt nog op gewezen dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 17 december 2013 “voor het overige” nog stelt te verwijzen naar haar verzoekschrift, het duidelijk is dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere verwijzen naar haar verzoekschrift “voor het overige”, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Met haar betoog ter terechtzitting in het kader van het thans voorliggend beroep maakt de verzoekende partij zodoende geenszins aannemelijk nog belang te hebben bij de nietigverklaring van de thans

bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 2 juli 2013. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijft de inhoud van de beschikking overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET